דכל מומאת מת בציבור רחמנא שרייה

אמר רב ששת מנא אמינא לה #דתניא

היה עומד ומקריב מנחת העומר ונממאת

בידו יאומר ומביאין אחרת תחתיה ואם

אין שם אלא היא אומרין לו הוי פקח ושתוק

קתני מיהת אומר ומביאין אחרת תחתיה

אמר רב נחמן ∘מודינא היכא דאיכא שיריים

לאכילה מיתיבי 🌣 היה מקריב מנחת פרים

ואילים וכבשים ונטמאת בידו אומר ומביאין

אחרת תחתיה ואם אין שם אלא היא

אומרין לו הוי פקח ושתוק מאי לאו פרים אילים וכבשים דחג אמר לך רב נחמן לא

פרים פר ע"ז אף על גב דציבור הוא כיוז

דלא קביע ליה זמן מהדריגן אילים באילו

של אהרן דאע"ג דקביע ליה זמן כיון דיחיד

הוא מהדרינן כבשים בכבש הבא עם העומר

דאיכא שיריים לאכילה מיתיבי יודם שנממא

וזרקו בשוגג הורצה במזיד לא הורצה כי

תניא ההיא דיחיד ת"ש ∞על מה הציץ

מרצה על הדם ועל הבשר ועל החלב

שנטמא בין בשוגג בין במזיד בין באונס

בין ברצון בין ביחיד בין בציבור ואי ס״ד מומא׳

היתר היא בציבור למה לי לרצויי אמ' לך רב

נחמן כי קתני הציץ מרצה אדיחיד ואיבעית

אימא אפי' תימא בציבור בהנך דלא קביע

לה זמן מיתיבי יונשא אהרן את עון

הקדשים ִיוכי איזה עון הוא נושא אם

עון פיגול הרי כבר נאמר 2לא ירצה ואם

עון נותר הרי כבר נאמר 3לא יחשב

עין משפם נר מצוה

פסולי המוקדשים הל׳

לד [ופ"ד מהלכות ביאת

מקדש הל' זן:

מוסף רש"י

. ומביאין אחרת תחתיה.

ל) מנחות עב., ב) ס"ח אם יש שם אחרת אומי לו הביא ואמנם בתום' דמנחות פ"ג איחא כמו שהיא בפנים], ג) [תוספת' מנחות פ"ג ה"חו. ד) פסחים נוו: מה. מנחות כה., כ) פקחים פ: ומנחות כה:ז, ו) זבחים

[פסחים טו: מנחות

כה.], ז) [במדבר טו],

תורה אור השלם ו. וְהָנָה עַל מַצַּח אָהָרן. וְנָשָּׁא אָהַרן אָת עַוֹן הַקָּרָשִׁים אֲשֶׁר יִקְּרִישׁוּ בְּנֵי יִשְׁרָאַל לְכָל מִהְנִת קָרִשִּׁיהָם וְהָיָה עַל מִּצְחוֹ תמיד לרצון להם לפני וְּיָבֵּהְיּוֹ לְנָיְ בּוֹן לְיָנֶים לְּבְּיֵּרְ יִיְּיִ: שמות כח לח 2. וְאִם הַאָּבְל יֵאָבֵל בַּיִּוֹם הַשְּׁלִּישִׁי פָּגוּל הוא בָּוֹם חַפְּגָ פְּ בָּגֹּוֹלְיוֹיּא 3. וְאָם הַאָּכֹּלְ יֵאָבֵּל יאכל מְבְּשֵׁר זֶבֶה שְלְמָיוֹ בֵּיוֹם מִבְּשֵׁר זֶבַח שְלְמִיוֹ בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי לֹא יַרְצָה הַמַּקְרִיב אֹתוֹ לֹא יַחְשֵׁב יַפּיּיָרֶ בּאוּל יִהְיֶה וְהַנֶּפֶשׁ לוֹ פָּגוּל יִהְיֶה וְהַנֶּפֶשׁ הָאֹכֶלֶת מִמֶּנוּ עֲוֹנָה ויקרא ז יח

הגהות הב"ח

:שא:

(ה) רש"י ד"ה ואס כו' אין שם אלא: (ב) שם ד"ה מאי וכו' ואילים וכבשים לת וכו וכו לג' שם ד"ה פר וכו' דעולה היא: (ד) שם ד"ה בכבש כו' את העומר בבש וגו' והאי מנחת: (ה) שם ד"ה בין כלבור וכו׳ טומאת בשר ועוליו. יכו שומתו כשל ישופן. נ"ב פי' בין אכילתם כגון בשר בין אימורים העולין ונקטרין על האישים הנין מרצה על טומאתן עיין פ׳ :כילד לולין דף ע"ו ע"ב

גליון הש"ם

גמ' מודינא היכא דאיכא שיריים. עיין מנחות טו נ"ל מום' ד"ה ר"י:

תום' ישנים [היה מקריב מנחת העומר כו'. נרייתא היא בתוספתה דמנחות [פ"ג] תני בהדה דבסמוך כמנחת כבשים. ושמה תלמוד שלנו כבשים. ושמה תלמוד שלנו דלא מיתני בהדי סובר הדדי. והתם גבי שתי הלחם ולחם הפנים ומנחת כהנים וכהן משיח ובזיכי לבונה לח תני התם ומביחין אחרת תחמיה, אלא הוי פקח ושחוק, והטעם מפני ושתוק, ישמוק, יהשעט מפני שאפיית הלחם והנך לא דחי שבת ויו"ט כמו אלו, ולכך ישתוק]. פר דע"ו. ואע"ג דאמרינן בפרק הוליאו לו [נ, א] דדחיית טומאה תלויה בקביעות זמן ולא בליבור ויחיד, מ״מ כשאין אחרת אלא היא אומרים לו הוי פיקח ושתוק מפני שהלין מרלה. ובאילו של אהרן דבסמוך אע"ג דקבוע מ"מ אהדורי מהדרינן אטהרה דשל יחיד הוא. [ת"ש על מה הציץ מרצה. בפסחים בפ' כילד בו בוז. כפסחים כפ כיתן לולין [פ, ב] ובמנחות פ' שני [כה, ב] רמי הגך ברייתות אהדדי ומשני להו. ופליגי

דכל טומאת מת בלבור שרייה רחמנא. דכתיב [במדבר ט] איש כי יהיה טמא לנפש יעשה פסח שני איש נדחה לפסח שני ואין לבור נדחין אבל

> לבור קרב בטומאה אינו נאכל בטומאה כדאמרי׳ בכילד לולין (פסחים לף עו:) ובמנחה הנקמלת מודינא דמהדרינן לעשות בטהרה שיהיו שיריים נאכלין: ואם אין (א) אלא היא. שלה מלה מזומן לכך: מהי להו פרים ואילים (כ) דחג. שהן קרבן לבור וזמנו קבוע ומנחת נסכים דוחה טומחה וקתני אומר ומביאין אחרת תחתיה אלמא דחוייה היא בלבור: פר דע"ז. דלבור (ג) עולה היא וטעונה נסכים בשלח לך י: אילו של אהרן. דיום הכפורים: בלבש הבא עם העומר. כדכתיב (ויקרא כג) ועשיתם ביום הניפכם את העומר (ד), וההיא מנחת כבשים דקתני לאו במנחת נסכים קאמר דכליל היא אלא במנחת העומר עלמו הבאה עמו והיא נקמלת ושיריה נאכלין: במויד לא הורלה. ואע"פ שהליך מרלה קנסוהו רבנו שלח יהח בשר נחכל חבל בעלים מיהו נתכפרו דלה ניתו חולין לעזרה דהא מדאורייתא חזי ומיהו שמעינן מיניה דלאו היתר היא: על מה הליך מרלה. דכתיב ונשא אהרן את עון הקדשים שירצו לבעלים: רצון הרי הוא בכלל מזיד אלא גבי אונס שייך למיתני רלון: בין בלבור. ומדבעי ליך לרלויי שמע מינה לאו היתר הוא ומה בין יחיד ללבור שהיחיד חין טומאת הגוף נדחה אללו שאין הליך מרצה על טומאת הגוף ושל לבור נדחית טומאת הגוף אללם ולא על ידי ליך. מיהו שמעינן מינה מדבעי טומאת בשר ועולין (ס) בלבור ליך (מרלה) לרלויי שמע מינה טומאת הגוף

שנדחית אצלם בקושי נדחית וכל כמה דמצינן לאהדורי אטהרה מהדרינן: כי קמני הלין מרלה אדיחיד קמני. ולבור אהכשירה קמני שאף של לבור כשר ולא על ידי לין אלא היתר הוא אללו: ואי בעים אימא אלבור. נמי קאי ובהנך קרבנות דלא קבע להו זמן שלא נדחית טומאה אללו קאמר דליך מרלה עליהן: ה"ג אם עון פיגול הרי כבר נחמר לה ירלה וחם עון נותר הרי כבר נחמר לה יחשב. והכי פירושו איזה עון יארע בקרבן שיהא הלין מרלה עליו שיהא כשר אם עון מחשבת חוך למקומו הקרויה פיגול כדאמרינן בזבחים (דף כת.) שלישי זה חוץ למקומו הרי כבר נאמר בקדושים תהיו פיגול הוא לא ירצה ואוקימנא בחוץ למקומו במסכת זבחים ואם עון מחשבת נותר שחישב בשחיטה על מנת לאוכלו חוץ לזמנו הרי כבר נאמר המקריב אותו לא יחשב ואוקמינן במחשבת חוץ לזמנו:

על מה הליץ מרלה על הדם וכו' שניטמא בין בשוגג בין במזיד

ברים פר דע"ו. פי׳ דעולה הוא וטעון מנחת נסכים דאע"ג דלבור הוא מהדרינן והא דאמר אומר לו הוי פקח ושתוק זבין ומצורעין נדות ויולדות שטומאתו יוצא עליו מגופו לא הותרה - ומביא אותה בטומאה לאו משום דטומאה דחויה בצבור דהא לא ובועל נדה כנדה: **מודינה היכה דהיכה שיריים להכילה.** דאע"ג דקרבן דחי שבת כיון דלה קביעה ליה זמן וטומחה נמי לה דחי כדאמר

לקמן פרק הוליאו לו (דף נ.) כל שאין זמנו קבוע אינו דוחה לא את השבת ולא את הטומאה אע"פ שהוא קרבן לבור והא דמביאה בטומאה היינו משו׳ דרלויי ליך ודווקא טומאת קרבן דמרנה ניך אבל טומאת הגוף דכהנים לא אידחו לגבייהו כלל

דלגמרי חשיב קרבן יחיד: ביון דיחיד הוא מהדרינן. הכל ודאי חשוב קרבן לבור לדחות שבת ולדחות הטומאה אפילו טומאה דגברי מיהו לא הותרה בו טומאה אלא דחויה היא כיון דיחיד קא מייתי ליה ותימה לי והא כולהו מקראי נפקי פרק כילד לולין (פסחים דף עו.) וידבר משה את מועדי ה' הכתוב קבע מועד אחד לכולן מאי שנא דיש מהן שהותרה בהן טומאה ויש מהם דחויה וי"ל למאן דאמר טומאה היתר היא בכולהו הותר טומאה מדאוריית׳ אלא מדרבנן גזרו אההוא דהוי קרבן יחיד דליהדרי אטהורין ולמ"ד טומאה דחויה היא סבירא ליה דבכולהו דחויה היא מדאורייתא:

דם שנטמא וזרקו במזיד לא הורצה. מימה לי מאי פריך הא לא הורצה דקאמר היינו להתיר בשר באכילה ובהא מודו כולי עלמא דלאכילה לא אמרינן היתר היא בלבור ועוד לכאורה משמע דלא פריך אלא למ"ד היתר היא בלבור ואמאי אפי׳ למאן דאמר דחויה ליפרוך כמו למאן דאמר היתר היא דע"כ לא פליגי אלא אהדורי אטהורין קודם הקרבת הקרבן אבל אם כבר קרב הקרבן בהא לא פליגי וי"ל דפריך שפיר

למאן דאמר היתר היא דנהי לאכילה לית ליה היתר היא ה"מ היכא דאיטמו שירים גופייהו אבל הכא דבשר לא איטמי הוה ליה למישרי אפי׳ באכילה כיון דמיקל כולי האי דאית ליה טומאה דגברי ודעולין היתר היא אבל למאן דאמר טומאה דחויה ניחא דכיון דמחמיר כולי האי בטומאת עולין ודגברא קודם הקרבה סברא הוא שיש להחמיר בבשר אע"פ שהוא טהור ואפי׳ לאחר הקרבה:

87

שנממא בין בשונג בין במזיד בו'. הא דלעיל קאמר צמזיד לא הורנה והכא קאמר דמרנה אף על המזיד בפרק הקומן רבה (מנחות דף כה:) מקשה לה הש"ס ואיכא למאן דמשני טומאתו בשוגג אין במזיד לא זריקתו בין בשוגג בין במזיד ואיכא למאן דאמר איפכא ותימה דבפ' האשה רבה (יבמות דף 3.) מקשה מההיא דדם שנטמא וזרקו במזיד לא הורלה למ"ד אין ב"ד מתנין לעקור דבר מן התורה והא הכא דמדאורייתא ארלויי מרצה כדתניא

ואמור רבנן דלא מרצה ומאי פריך הא שנינן פרק הקומץ רבה (מנסום דף כה:) הנך סרי ברייחות חדא בטומאה וחדא בזריקה וא"כ איכא למימר דההיא דדם שנטמא במויד לא הורצה מדאורייתא נמי קאמר וי״ל דאינו סברא לחלק בדאורייתא בין שוגג למזיד לא בזריקה ולא בטומאה דודאי מדאורייתא מרצה בכל ענין וחילוקא דמפלגינן בין שוגג למזיד היינו מדרבנן למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה למר בטומאה לפי שנראה לו יותר להחמיר בנטמא במזיד משום דאתחלתא דפסולא היא ועוד דלא נתכוין לעשות מלוה אבל בזריקה בטומאה לא קנסוהו כיון דלאו תחילת פסולא הוא ועוד במצוה קא עסיק ולמר מסתבר ליה להחמיר יותר בוריקה משום דדבר מגונה ביותר הוא להקריב לגבוה דבר שאיטו טהור וא"מ א"כ בפרק הקומץ רבה לישני דההיא דעל מה הליץ מרלה איירי מדאורייתא וההיא דדם שנטמא איירי מדרבנן וי"ל אם איתא דמדרבנן אין חילוק בין טומאסו לזריקסו דאידי ואידי הוה אמרינן דלא הורצה במזיד וא"כ ההוא דעל מה הציך מרצה בין בשוגג בין במזיד מדאורייתא דווקא איירי לא הוה ליה למיחני סתמא הכי כיון דבזמן שנשנית הברייתא לא הוה מרצה במזיד כן פר"י בפרק האשה רבה (יבמות דף ז. ד"ה והא): על הרם ועל הבשר. בפסחים פ"ק (דף מו:) פי׳ רש"י דאתיא כרבי יהושע דאמר אם אין בשר אין דם מיהו (יבמות דף ז. ד"ה והא): על הרם ועל הבשר. בפסחים פ"ק (דף מו:) פי׳ רש"י דאתיא אפי׳ כר"א דאמר יש דם אע"פ שאין בשר והא דבעי ריצוי צין יש לומר היינו כדאמר בפרק כיצד צולון (שם דף עת) לאקבעינהו אור"י דאתיא אפי׳ כר"א דאמר יש דם אע"פ שאין בשר והא דבעי ריצוי צין יש לומר היינו כדאמר בפרק כיצד צולון (שם דף עת) לאקבעינהו בפיגול ולאפקינהו מידי מעילה: אם עון פיגוד הרי כבר נאמר דא יחשב. כך היא הגירסא בכל הספרים אלא שרש"י הגיה איפכא על פי הת"כ ובחנם הגיה דהא מסקינן בפרק שני דזבחים (דף מה:) דתרוייהו מקראי אריכא נפקי ורישיה דקרא דאם האכל יאכל ביום השלישי

63 בפרשת זו את אהרן, בפרשת זו את אהרן, ומת התוב בפרשת בו את אהרן, ומתיב לא יחשב לו, אלמא לית ליה תקומא ואמריון בובחים ובחור מדי בורים השלישי הכתוב מדבר, וכתיב לא יחשב לו, אלמא לית ליה תקומא

וקולרין וטוחנין אותה ביום, שלא יאמרו מותר להקריב מנחה טמאה עב.). הא וזרקו קסנור א קנליו שנטמא

ואפילו דיחיד (מנחות עב.)**.** דם שנטמא וזרקו בשוגג. קספור אין קרפנות מקפלין טומאה (מנחות כה:). הורצה. קרבן לבעלים דמרלה ליך (פסחים טו:) ומותר בשר (פסמים סור.) ומוער כסר כאכילה (גימין נד.). במזיד לא הורצה. להיות כסר קרבן נאכל, דקנסא הוא, אבל בטליח יחרריי קרבן נחכנ, דקנסח החה, אבל בעלים נחכפרו, כדאמרינן ביבמות בהאשה ה (ל.) דאורייתא מרצי אמזיד לא מנו רבנן למימר ליה זיל אייתי חולין לעזרה (פסחים טז: וכעי"ז זבחים מה:). על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא. בין שנטמא הדס בין שנטמא הבשר בין שנטמא החלב, הלין מרלה, ולא שיהא בשר טמא נאכל, דאין פין מטהר ודוחה לא מעשה דוהבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל, אלא לר' יהושע אילטריך דאמר (פסחים עו.) אם אין בשר אין דם, וקאמר הכא הני מילי כשינא בשר חוץ למחיצחו, שאין פין מרצה על הייצא או שאבד הבשר, אבל נטמא בשר קודם זריקת דם הלין מרלה עליו להמיר דם לוריקה (שם סו:). בין בשוגג בין

מזיד וגבי אונס שייך רלון, ושוגג ואונס תרי מילי נינהו (שם). באונס, שנטמא בעל כרחו, אבל מזיד ורצון חדא מילחא היא, אלא איידי דחני אונס חני רצון . רה:). אהרן. כלין כמיב (זבחים בג.). את עון הקדשים. פסול הקרבן יכשיר וירצה ואינו מכפר על האוכלין אותו טמא דעון הקדשים כמיב ולא עון מ (פסחים מז:)**. וכי** עון הוא נושא. ליזה פסול הוא מכשיר (פסחים טז:) ואין לומר שיכפר על עון הכהן שהקריב טמא שהרי עון הקדשים נאמר ולא עון המקריבים, הא אינו מרצה אלא להכשיר מתרבו וווחוות כת לח) אם עון פיגול. והיא מחשבת חוץ למקומו שנקראת שנקראת פיגול, כדכתיב בקדושים תהיו ואם האכל יאכל ביום השלישי פגול הוא לא ירלה, ומוקמינן לה בובחים בפ"ב (כח:) אם אינו ענין לחוץ לומנו מנהו ענין לחוץ למקומו, הרי כבר נאמר כדפרשינן,

במזיד בין באונס בין ברצון. מזיד ורלון אחד הוא, אכל גבי שוגג שייך

מחשבת

ששחטו על מנת להומיר ולחכלו חון לזמנו, הרי כבר נאמר לא יחשב.

ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי וגו',